

ΔΥΩ ΔΑΚΡΥΑ

— 'Ολίγο τσάι;

Καὶ δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ μὲ παρετάρουν, ἀξιολάτρευτοι βαθεῖς καὶ γλυκαῖς, δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ὅμοιοι δὲν εὐρίσκονται βεβαίως εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην...

Ὁ Πρίγκηψ Veit de Cless περιεπάτει ἐντὸς τοῦ καπνιστηρίου μὲ ὕψος τόσον τεταραγμένον ὥστε ὁ κόμης Stettin τὸν πρὶς τὴν μετὰ μείδων· « Σὲ ἤκουσα, τοῦ εἶπεν, νὰ μεταχειρίζεσαι ἀναλόγους ἐκφράσεις τοῦλάχιστον δέκα φορές... ἀπὸ τὸν παρελθόντα χειμῶνα. Εἰς καθὲς ὁμοίαν περίστασιν ἀνεκάλυπτες εἰς ἐκείνην ἐκτάκτους τελειότητας, ἀπροσίτους ὅλως διόλου διὰ τοὺς λοιποὺς τῶν θνητῶν· καὶ ἐπὶ ἐξ ἐβδόμηδας κατόπιν, τὸ μέγιστον ὅμιον τῆς κρίσεως, ἥσο πράγματι ἐντελῶς πεπεισμένος. »

Καὶ προσέθεσε μὲ ἀβίαστον μειδίαμα· « Ἐλα λοιπὸν, διηγῆσου! ποία εἶνε αὕτη ἡ νέα σου φλόξ; »

Ὁ πρίγκηψ Veit de Cless διέκοψε τὸν περίπατόν του καὶ ἐστηλώθη ἀπέναντι τοῦ φίλου του, μὲ ὕψος ἐπίσημον, ἐμπνευσμένον καὶ σοβαρόν, ἐν ἀξιοσημειώτῳ ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐτράπελον ἦθος τοῦ ἄλλου.

— Αὐτὸ τὸ ὅποῖον λέγεις εἶνε ὅλως διόλου παράλογον! ὡς νὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραβληθῇ μὲ τὰ ἐξ ἧ ἐπταὶ κατ' ἔτος κεραυνοβόλα κρούσματά μου αὐτὸ τὸ ὅποῖον μ' ἔκαμεν νὰ αἰσθανθῶ αὕτη. Νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ κατατάξῃ τὴν Μαρίαν de Riven μετὰ τοῦ κοινοῦ σωροῦ εἶνε περισσότερο ἀπὸ παραλογία, εἶνε ἱεροσυλία.

— Ἀλλὰ ποία λοιπὸν εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Rex Stettin· ποία λοιπὸν εἶνε αὕτη ἡ Μαρία de Riven;

— Ἀλήθεια, ἐλησμόνησα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ· γνωρίζεις καλὰ τὴν μητέρα της τὴν κόμισσαν Carola· ὅταν ὁ Carola συνεζεύχθη μετ' αὐτῆς ἦτο χήρα τοῦ de Riven, πρέπει νὰ τὸ ἐνθυμεῖσαι. Λοιπὸν εἶναι ἡ κόρη της ἡ ὁποία ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖον καὶ νομίζω ὅτι θὰ τὴν παρουσιάσουν κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα.

Ὁ Rex Stettin ἦτο ἐκπεπληγμένος· « Πῶς σὺ Veit de Cless! κάθεσαι τώρα καὶ ἐρωτεύεσαι μὲ κορασίδας; μὲ μικρὰς αἰ ὁποῖαι δὲν παρουσιάσθησαν ἀκόμη; Ὁχι, αὐτὸ δὲ εἶναι ὑπερβολικόν! δὲν τὸ περίμενα.... πρέπει πράγματι νὰ εἶνε ἔκτακτος!

— Εἶνε ἔκ-τα-κτος! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Veit de Cless.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐξηγήσου, πῶς αὐτό, τοῦ ὅστις ὁργὴ τὴν ἐξετρύπωνες ἀφοῦ ἀκόμη δὲν πηγαίνει πούπετα;

— Ἐὰν δὲν μὲ εἶχες διακόψῃ πρὸ ὀλίγου διὰ νὰ εἰπῆς ἕνα σωρὸν ἀνοησιῶν.... θὰ τὸ εἶξευρες ἡδὴ· » ὑπεῖρξεν ἡ φιλοφρονητικὴ ἀπάντησις· « ποῦ τὴν εἶδα; λοιπὸν εἰς τῆς μητρὸς της, φυσικῶτα-τα.... Χθὲς ἐνῶ διηρχόμην ἀπὸ τὸ Graben ἐπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κόμισσαν Carola· ἠγνόουν ὅλως διόλου ὅτι εἶχε κόρην καὶ πρὸ πάντων μεγάλην κόρην ὡς αὐτήν. Ἡ πόρῃς ὑπερβολικὰ.... ἀλλὰ διηγούμαι κακῶς· περίμενε ὀλίγον.... Ἰδοῦ...

Καὶ ὁ Cless ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ σοφῆ, ἀπέναντι τοῦ καπνίζοντος φίλου του.

« Εἰσέρχομαι. — καὶ τοῦτο μὲ ἐσκότιζεν, εἰλικρινέστατα — Εἰξεύρεις ἂν κάμνω ἡμερησίας

επισκέψεις! ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐκεῖ ἔπρεπε. Ὅζ' ἦτο μεγάλη ἀγένεια ὕστερα ἀπὸ τόσα γέυματα! ἐνόμιζον ὅτι θὰ πέσω μέσα εἰς σωρὸν γυναικῶν, ἦτο ἡ ἡμέρα καθ' ἣν δέχεται... ξεύρεις, ἡ Παρασκευή... »

Ὁ Stettin διέκοψε.... « Ἀλλὰ σήμερον εἶναι Παρασκευή καὶ ἔλεγε....

Ὁ Cless ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀκριβῶς καθὼς λέγεις· ἀλλ' εἶχον ἀπατηθῆ· συγχέω πάντοτε τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας· (τὸ σφάλμα εἶναι τῶν ἡμεροδεικτῶν καὶ τῶν ὥρολογίων· ποτὲ δὲν ἀποσποῦν τὰ φύλλα τῆς χθὲς καὶ τὰ ὥρολόγια ἔχουν ὅλως ἰδιαιτέρον τρόπον νὰ σταματοῦν ὑπούλως). Ὅπωςδὴποτε ἦτο Πέμπτη. φαίνεται ἐπίσης ὅτι εἰς τὴν οἰκογένειαν Carola εἶναι ἰδιαιτέρως ἡ καθιερωμένη ἡμέρα διὰ τὰς οἰκογενειακὰς διαχύσεις· διακρίνω ἀμυδρῶς συγκεχυμένον σωρὸν ἀπὸ ξανθὰ μαλλιά καὶ μαύρας κνήμας... ἦτον ὀλίγον σκοτεινὸν τὸ δωμάτιον — ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ σωρὸς ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος, ἀκίνητος. Ἐπειτα διὰ μιᾶς ἐκ τοῦ μέσου ἐγείρεται τὸ ὑψηλὸν παράστημα τῆς κομῆσης Carola· ἐφάνετο πολὺ ἐκπεπληγμένη, ἡ κόμησα, προσέτι δὲ καὶ κάπως δυσαρεστημένη.

Ἐννοήσας ὅτι ὑπέπεσα εἰς μέγα λάθος, ἐψιθύρισα: « Συγγνώμην, Κόμησα, ἐνόμιζα ὅτι δέχεσθε τὰς Παρασκευὰς.

Ἡ κόμησα ἐμειδίασεν, ἐὼν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνυμασθῇ μειδίαμα ἡ διαστολὴ τῶν μυῶνων τοῦ σοβαροῦ καὶ ψυχροῦ ἐκείνου προσώπου.

— Ναὶ βέβαια, ἡ Παρασκευή εἶναι ἡ ἡμέρα μου, ἀλλὰ ἔχομεν Πέμπτην σήμερα.

— Ἄ! μυριάκις συγγνώμην, Κυρία, ὁ ἀφηρημὸς μου εἶναι πράγματι ἀσυγχώρητος.

Καὶ ἐπιχειρῶ ἀβέβαιον κίνημα ὑποχωρήσεως.

Ἀλλὰ μόλις ἡ πρώτη ἐκπληξὶς διεσκηδάζετο, ὑπερἐνίκησεν ἡ φιλόξενος συνήθειά της καὶ μετ' ἐπιδόξασεν χαριέντως νὰ μένω: « Ἀφοῦ ἄπαξ εὐρέθητε ἐδῶ, πρίγκηψ, θὰ θελήσετε νὰ πάρετε μαζί μας τὸ τσάι;

— Βεβαίως, ὑπεκλίθην, ἀλλὰ ἀνησύχως διηρώτων ἐμαυτόν, ποῦ θὰ κατάρθωνα νὰ καθίσω, ἐν τῇ μέσῃ τοῦ παιδικοῦ ἐκείνου κατακλυσμοῦ· παιδιὰ, παντοῦ παιδιὰ, ἐπὶ ὅλων τῶν ἐπίπλων καὶ καταγίς, μικρὰ καὶ μεγάλα, ὅλα μὲ ὀλόξανθα μαλλιά, ἀπαρραλλάκτως κυματίζοντα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ὅλα ἐπίσης μὲ μακρὰς ἀτελευτήτους κνήμας, μαύρας ὑπὸ τὰς μακρὰς ἐκ πικρῆ ἐσθῆτας των. (Διὰ τὴν ἄρκα γὰρ αἱ μικραὶ κορασίδες ἔχουσι πάντοτε κνήμας ἀτελευτήτους;) Ταυτοχρόνως ἡσθάνόμην ἀσκαρδαμυκτεῖ προσηλωμένα ἐπ' ἐμοῦ, μὲ πείσμονα καὶ ἔντονον ἀπορίαν, ἥτις μοῦ ἐφάνη ὅλως ἀκατάλληλος, ἐπὶ τὴν ζεύγη γαλανῶν ὀφθαλμῶν ὀλοστρογγύλων ἐκ τῆς ἐκπληξέως (ἐννοεῖς ὅτι ἀργότερα ἔμαθον τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν). Εἶχον τὴν ἀνήσυχον αἰσθησιν ὅτι καθήμενος θὰ κατεσύντριβον ἐξ ἄπαντος κάποιον. Ἀλλ' ὁ φόβος μου ὑπῆρξε βραχύς. Ἡ κόμησα εἶπεν: « Ὑπάγετε παιδιὰ μου πλησίον τῆς διδασκαλίσσης σας». Καὶ εὐθὺς αἱ ξανθαὶ κόμαι ἤρχισαν νὰ κυματίζωσιν, αἱ δεκατέσσαρες κνήμαι ταυτοχρόνως ἐκινήθησαν καὶ τὰ κοράσια ἠφάνισθησαν συνωθούμενα μὲ φανερὰν προθυμίαν ἥμιστα κολακευτικὴν δι' ἐμέ».

Ὁ Rex Stettin ἐγέλα:

— Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ δὲν ἐννοῶ· εἶναι ἄρα γὰρ μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς μικρὰς μαυροζάνθους, διότι μὲ φαίνεται ὅτι αὐτὰ τὰ δύο χρώματα ἰδίως σὲ συνεκίνησαν... λοιπόν, ξελόγισμα ἀνηλικίου κορασίδος... πτωχέ μου φίλε, ποῦ κατηντήσαμε!

— Εἶσαι ἀνόητος! ἐφώνησεν ὁ πρίγκηψ. Κατόπιν μὲ ἀμίμητον σοβαρότητα ἐξηκολού-

θησε : «Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν ὅτι αἱ μικραὶ κόραι ὤρμισαν πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐζήτουν νὰ ἐξέλθουν διὰ μιᾶς καὶ αἱ ἐπτὰ, τοῦθ' ὅπερ ἦτο προφανῶς ἀδύνατον. Τότε κἄτι ἐκινήθη ὀπισθεν μου, μὲ θροῦν ἐσθῆτος. Καὶ ἤκουσα τὴν Κυρίαν Carola ἡ ὁποία ἔλεγε : «Εἰμφορεῖς νὰ μείνης, Μαρία.» Κατόπιν στρεφόμενη πρὸς ἐμέ, μὲ ἀδιόρατον χειρονομίαν συστάσεως :

— Ἡ πρωτότοκός μου θυγάτηρ, πρίγκηψ» εἶπε· κατόπιν στρεφόμενη «Φίλτατον τέκνον, θέλεις νὰ προσφέρῃς τὸ τσάι εἰς τὸν πρίγκηπα de Cless;»

Ἡπόρουν πολὺ· δὲν ἐφανταζόμην τὴν ὑπαρξίν τῆς θυγατρὸς τῆς, καθὼς ἄλλως τε καὶ τῶν λοιπῶν ἐπτὰ.

Δὲν ἔδωκα τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν Μαρίαν πρὸ πάντων κατεχόμενος ὑπὸ τῆς σκέψεως νὰ δώσω πέρας εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου· παρετήρησα μ' ἐκπληξίν (ὑπόθεσας κατ' ἀρχὰς ὁγδόην ἐκδοσιν) ὅτι δὲν εἶχε τ' ἀπαραίτητα ὁλόξανθα μαλλί, οὔτε τὰς παραπληρωματικὰς μαύρας κνήμας, ἡ τοῦλάχιστον ἐν τὰς εἶχε ἐκρύβοντο ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα, ἥτις ἦτο σχεδὸν μακρά.

Ἡσθάνθη ἀρίστην τινα ἀνακούφισιν, καθότι ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ὅλοι αἱ μικραὶ κόραι, παροῦσαι καὶ μέλλουσαι, ἐλάμβανον ἀναμεταξύ των τρομακτικὴν ὁμοιότητα καὶ ἀπαράλλακτον προνομιοῦχον ὕψος ὅχι εὐάρεστον.

Ἐκάθισα πλησίον τῆς Κομήσης καὶ ἤκουον ὀπισθεν μου τὸ κόγλασμα τοῦ ὕδατος τὸ ὅποτον ἔβραζεν εἰς τὴν μεγάλην ἀργυρᾶν χύτραν. Ἡ συνδιάλεξις δὲν εἶναι εὐκόλος μὲ τὴν Καν Carola· εἶναι ἀπελπιστικῶς σοβαρὰ καὶ πρέπει ν' ἀποσπᾷ κανεὶς τὰς λέξεις τῆς μίαν μίαν, καθὼς τοὺς γαιάνθρωκας ἀπὸ τὸ ἀνθρωκυρωχέτον· ὁ τρόπος εἶναι μακρὸς καὶ ἐπίπονος.

Ὡμίλησα περὶ τοῦ μελοδράματος, ὠμίλησα περὶ τῶν ἵπποδρομιῶν, δὲν εἰζεύρω τέλος περὶ τίνος ὠμίλου καὶ ἡ κόμησα ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἀορίστως κατένευε· μὲ κανὲν μονοσύλλαβον· βεβαίως ἦτο ἐνοχλητικώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποτον θὰ συνήντων τὴν Παρασκευὴν μὲ τὰς δώδεκα κυρίας ἐν κύκλῳ· τοῦλάχιστον θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀναχωρήσω, ἐνῶ τώρα... Ἐσκεπτόμην ποῖαν πῖθανὴν διάρκειαν θὰ εἶχεν ἡ ἐπίσκεψίς μου καὶ ἐλογάριαζα εἰς ποῖον ἐλάχιστον κλάσμα θὰ ἠδυνάμην νὰ τὴν περιστείλω κοσμίως· ἐπεξέτεινον τὴν περὶ Βάγνερ συζήτησιν (καθότι ἔκαμα τὴν σπουδαίαν ἀνακάλυψιν ὅτι ἡ κόμησα ἀγαπᾷ τὸν Βάγνερ) καὶ προσεπάθουν νὰ παρατείνω τὸ οὐσιῶδες τοῦτο θέμα, πολύτιμον δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν νὰ εἰπουν τίποτε μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὁρίου καθ' ὃ θὰ ἐπεβάλλετο τὸ σύνθημα τῆς ἀποχωρήσεως. Εἶχον ὅλως διόλου λησμονήσῃ τὴν Μαρίαν ὅτε μία φωνὴ μ' ἔκαμε νὰ σκιρτήσω, καθὼς σκιρτῶμεν ὅταν δὲν ἐννοήσωμεν κἄποιον ὀπισθεν ἐρχόμενον.

— Ὀλίγο τσάι; μὲ ἠρώτησεν.

Εἶδον καὶ ἐθαμβώθην! ὅχι, σὲ τὸ εἶπα, τίποτε δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους τοὺς μεγάλους ἐκείνους καστανοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς βαθεῖς, ὡς ὁ κόσμος· ποτὲ δὲν εἶδα πρᾶγμα παρόμοιον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους...»

Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν, βυθιζόμενος εἰς τὰς ἀναμνήσεις του· κατόπιν κινῶν τὴν κεφαλὴν του : Περιττὸν νὰ δοκιμάσω! δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σοῦ τὴν περιγράψω, πρέπει νὰ τὴν ἰδῇς διὰ νὰ ἐννοήσῃς.»

Ὅταν ἀργότερα ὁ Rex Stettin τὴν εἶδεν ἐνόησε τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ πρίγκηπος καὶ τὸν συνεμερίσθη.

Λυγερή, χαρίεσσα μέχρι ἐντελείας, λεπτὴ χωρὶς νὰ εἶναι ἰσχνή, ἡ Μαρία De Riven εἶχε θέλητρον ἀπερίγραπτον· γραμμὰς θελητικὰς καὶ ἀκατανίκητον νεότητος ἄρωμα· ἀλλὰ

πρὸ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἀξιοπαρατήρητοι· εἶχον ἰδιαιτέραν ἑκφρασιν ἐμπιστοσύνης καὶ ἀθωότητος καὶ ταυτοχρόνως βαθύτητα ἐκτάκτως δελεαστικὴν.

Ὁ Rex εὗρισκεν ὅτι δὲν ἔκαμνευ ὑπερβολὰς ὁ πρίγκηψ ὅταν ἔλεγε· ὅτι εἰς τὸν κόσμον δὲν εὗρισκοντο ὅμοιοι ἄλλοι μ' αὐτούς.

*
* *

Ἡ κόμισσα Carola ἦτο ὑπερβολικὰ εὐχαριστημένη διὰ τὸν ἀφηρημὸν ἐκεῖνον τοῦ πρίγκηπος de Cless.

Μολοντί ἡ κόρη τῆς δὲν εἶχεν ἀκόμη τὴν νενομισμένην ἡλικίαν τῶν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν — στιγμὴ ἐπικαίρως στρατηγικὴ κατὰ τὴν ὁποίαν παρουσιάζουσι τὰς νεάνιδας εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὰς εὗρουσι σύζυγον (ὁ ὅποιος ἄλλως ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς καθιστᾷ δυστυχεῖς κατόπιν) ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ κάμῃ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἤδη τὴν Μαρίαν εἰς τὸν χορόν.

Ἡ δεσποινὶς de Riven δὲν εἶχε προῖκα, τοῦ πατρὸς τῆς ἀποθανόντος κατεστραμμένου οἰκονομικῶς. Ὅσον διὰ τὸν μητρεὺν τῆς, τὸν κόμητα Carola, μολὶς εἶχεν ἱκανὰ — ἂν καὶ ἦτο ὑπερπλοῦτος — διὰ νὰ σκεφθῇ χωρὶς μεγάλῃν στονοχωρίαν τὰς προίκας τὰς ὁποίας θ' ἀπῆτει ἀργότερα ἢ πρόπουσα ἀποκατάστασις ὅλων τῶν ἰδικῶν τοῦ θυγατέρων, αἱ ὁποῖαι ἔζων ὥς πρὸς τὸ παρόν, ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν, καὶ ὅλων ἐκείνων αἰτίνας ἐνδεχόμενον νὰ ἤρχοντο — καθ' ὅτι ἡ συνέχεια δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη περὶ τὸ τέλος τῆς.

Ὅθεν ἐνῶ διὰ τὰς μικρὰς Carola ἡ καλὴ μήτηρ δὲν ἐφοβεῖτο παρὰ μόνον τὴν ἐκλογὴν καταλλήλων γαμβρῶν, διὰ τὴν χωρὶς προῖκα κόρην τῆς ἔπρεπε νὰ σκέπτεται ἂν θὰ εὗρεθῇ κανεὶς νὰ τὴν ζητήσῃ. Καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάζετο θαυμασίᾳ καὶ ἀπροσδόκητος, τοιαύτην οὐκ ἔδωκε νὰ τὴν φαντασθῇ, οὔτε εἰς τὰ τυληρότερα μητρικὰ ὄνειρά τῆς. Πράγματι ἦτο ἐκτακτὸς τύχη· πρωτότοκος υἱὸς τοῦ γηραιοῦ πρίγκηπος de Cless, ὅστις εἶχεν ἐκατομμύρια καὶ μόνον ἓνα υἱὸν ἀκόμα. Ἦτον ἀνέλπιστον.

Οὕτως ὥστε, ὅτε τὴν πέμπτην, μετὰ τὸ ἀξιομνημόνευτον ἐκεῖνο τσάι, ὁ πρίγκηψ ἐζήτησε τὴν ἀδελφὴν νὰ ἐπανεέλθῃ ἡ κόμισσα Carola ἔθαψε εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς καρδιάς τῆς τὴν παράλογον ταύτην ἐλπίδα, ἥτις τὴν κατέλαβεν αἴφνης ὥς ἀσθένεια.

Ἄλλ' ὅτε τὴν Περσασκευήν, κατὰ τὴν ἐπίσημόν τῆς ἡμέραν, παρουσιάσθη ὁ πρίγκηψ de Cless, ἔλαβεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν βεβαιότητα προσεχοῦς τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐθιζάμβευε σκεπτομένη ὅτι θὰ ἔχῃ τοιοῦτον γαμβρόν, τὸ ἰδεῶδες τῶν γαμβρῶν, τὸν φαίνομα τοῦτον τῶν μητέρων. Καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἡ Μαρία παρευρέθη εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς μητρὸς τῆς, διότι ἂν καὶ ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἐτόλμα πολὺ νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἔπρεπε οὐχ' ἥττον νὰ μὴ καταληφθῇ ἀπαράσκευος.

Τὴν πρώτην ἡ κ. Carola εἶπε πρὸς τὴν κόρην τῆς: «Σήμερον θὰ ὑποδέχεσαι μετ' ἐμοῦ, εἶσαι πλέον ἀρκετὰ μεγάλη.» Ἡ Μαρία οὐδὲν ἀντεῖπε διότι εἶχεν ἀορίστους ἐλπίδας εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ἡ κόμισσα Carola εἶχε παραγγείλῃ διὰ τὴν θυγατέρα τῆς ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα νέον κομφὸν φόρεμα στενὸν ἀπὸ φαῖν ὕφασμα μὲ χρυσῶν λεπτὴν ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν, τὸ ὅποιον τῆς ἤρμαζε θαυμασίως. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπανεῤῃχε δις ἢ τρίς τὴν κόμωσίν τῆς, τὴν ὁποίαν εὗρισκε πάντοτε πολὺ παιδικὴν καὶ ὅταν ἐπέεραν τὸν στολισμὸν τῆς, ἡ μήτηρ τῆς ἤλθε, ὥς ἐκ τύχης, νὰ τὴν ἐπιθεωρήσῃ.

Ἡ Μαρία ἐσκέπτετο τὸν πρίγκηπα καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα: τὸν εὗρισκε ὠραϊότατον.

καὶ ἐκτὸς τούτου εἶχε τόσον ἀξιολάτρευτον τρόπον νὰ χαιρετᾷ καὶ νὰ στρίβῃ τὸν μύστακά του. Ἐπειδὴ εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ ἐπανέλθῃ ἐκαρπαδύκει τὴν ἐπίσκεψίν του. Δὲν ἐσκέπτετο ὡς ἡ μήτηρ τῆς ἐνδεχόμενον γάμον, διότι ἦτο πολὺ ἀπλοῖκῃ καὶ πολὺ παιδιᾷ ἀλλ' ἠλπίζεν νὰ τὸν ἰδῇ διότι ἀπλῶς τῆς ἤρσεν ὑπερβολικά.

Αὐτὴν ταύτην τὴν Παρασκευὴν ὁ πρίγκηψ de Cless τὰς ἐπισκέφθη· ὑπῆρχον τέσσαρες κυραὶ εἰς τὴν αἰθουσαν· ἦσαν ὅλαι γραῖαι καὶ ἄσχημοι· ἀλλ' ἡ μήτηρ εἶπεν εὐθὺς ὅπως καὶ τὴν πρώτην φορὰν ἀλλὰ μὲ ἄλλον σκοπὸν μόνον:

«Μαρία θέλεις νὰ προσφέρῃς τὸ τσάι εἰς τὸν πρίγκηπα de Cless!»

Τὰ τοῦ τείους εὐρίσκοντο εἰς τὸ παρκαείμενον δωμάτιον. Ἡ Μαρία ἠγέρθη διὰ νὰ ὑπακούσῃ.

Πρὸ τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ ὁ πρίγκηψ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἦτο πράγματι μέγα ἄδικον, νὰ μὴ συχνάζῃ ἡ δεσποινὶς de Riven εἰς τὰς συναναστροφάς·—βεβαίως ἦτο πολὺ νέα—ἀλλ' ὑπῆρχον προηγουμένα. Οὕτως ἡ Ἰρμα Καλιόση, ἡ ἐξαδέλφη του, παρουσιάσθη δεκαεξάετις καὶ ἐνυμφεύθη τὸ ἴδιον ἔτος.

Ἡ κόμισσα Carola εὔρεν εὐόωνον τὴν ρήτραν ταύτην καὶ εἶπεν ὅτι θὰ σκεφθῶσιν.

Κατόπιν, τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα ἡ κόμισσα Lutzw· ἔδιδε τὸν πρῶτον χορὸν τοῦ ἔτους εἰς τὰς φίλας τῆς θυγατρὸς τῆς· ἡ δεσποινὶς de Riven προσεκλήθη καὶ παρουσιάσθη.

Παρήγγειλαν ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην περίστασιν εἰς τὸν καλύτερον ράπτην τῆς πόλεως, θελκτικὸν φόρεμα λευκὸν μὲ ἀργυρᾶν ζώνην εἰς τὴν μέσῃν, ἀπλούστατα.

Ἡ Μαρία de Riven ἐσημείωσε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν τῆς μὲ φρενητιώδη ἐπιτυχίαν καὶ ἀνεκνύχθη ἡ ὥραία τῆς ἐποχῆς.

Ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἐσπέραν εἰς τῆς κ. Lutzw, ἡ Μαρία ἐχόρευσε τρεῖς μετὰ τοῦ πρίγκηπος de Cless καὶ περιπλέον καὶ τὸ κοτιλλίον.

Εἰς τὰς ἐπομένας ἐσπερίδας τὸ αὐτὸ συνέβη, οὕτως ὥστε πρὶν παρέλθῃ μὴν, ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγεν ὅτι ὁ πρίγκηψ de Cless νυμφεύεται μὲ τὴν δεσποσύνην de Riven.

Καὶ ἡ φήμῃ αὕτη ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ γηραιοῦ πρίγκηπος. Δὲν ἐξήρχετο ποτὲ καὶ δὲν ἔβλεπε κανένα πάσχων ἐξ ἀρθρίτιδος καὶ φύσει δυστρόπου χαρακτῆρος· ἀλλ' αἱ δυσάρεστοι εἰδήσεις φθάνουν ἐκτάκτως γρήγορα εἰς τοὺς ἀμέσως ἐνδιαφερομένους. Ὁ γέρον πρίγκηψ de Cless ὠργίσθη ὑπερβολικά· ἔτρεφε διὰ τὸν υἱὸν του μεγάλην φιλοδοξίαν (τὸ κάτω κάτω μίαν ἀρχιδούκισσαν) καὶ δὲν ἐννόει συνθηκολογίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ὅθεν δὲν ἠνείχετο λόγος καὶ νὰ γίνεταί περὶ τοῦ συνοικεσίου τούτου.

Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν υἱὸν του καὶ τοῦ ἐκοινοποίησεν ἄνευ προοιμίων ὅτι ἂν ἐννοῇ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς γελοίας αὐτὰς ἀξιώσεις θὰ μεταβιβάσῃ τὰ δικαιώματά τῆς πρωτοτοκίας εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν του.

Ὁ υἱὸς ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησε ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ χιρεύῃ μετὰ τῆς Μαρίας de Riven καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ τὴν βλέπῃ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑποδοχῆς τῆς μητρὸς τῆς.

Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ὁ Stettin ἤκουε καθ' ἐκάστην τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ φίλου του· ἔμαθεν ἐναλλάξ ὅτι εἶχε τοὺς ὠραιότερους ὁδόντας τοῦ κόσμου, τὰς μικροτέρας χεῖρας, ἐπίσης, καὶ παιδικὸν γέλωτα, ὅστις εἶναι ἐπίσης τρόπὸν τινα φωνῇ μικροῦ πτηνοῦ.

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐξωτερικὰ προτερήματα ὁ Rex ἠδύνατο νὰ βεβαιωθῇ ἰδίῳις ὅμματος

ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο παρὰ μόνον νὰ μαντεύσῃ, ἦτο ὁ ἔρωας ὁ αὐξανόμενος εἰς τὴν νεκρωτάτην ἐκείνην παιδικὴν καρδίαν.

Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, ὁ Cless ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν φίλον του ὅτι πλέον δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. ἡ μικρὰ τὸν ἠγάπα: τοῦ τὸ ὁμολόγησεν.

Καὶ ὁ ἴδιος ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἦτο ὑπερβολικὰ ἐρωτευμένος.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL (Συνέχ. σελ. 59 κ. ἐ.)

Τώρα ἐξημέρωσεν ὀλοτελῶς καὶ μπορῶ καλύτερα νὰ ἰδῶ τὲς δύο ξένες ἢ μᾶλλον τὴν μίαν ἀπὸ αὐτές, τὴν πλέον ἡλικιωμένην ποῦ εἶναι κατάντικρύ μου· πενήντα ἐτῶν περίπου μ' ἓνα διακριτικὸν αἶμα γυναικὸς ἀπὸ οἰογένειαν· τὸ δέριμα ἔχει χρωματισμοὺς λευκοῦ κηροῦ κλίνοντος εἰς τὸ ξανθωπὸν· τὰ στακτόχρωμά της μαλλιὰ στρειμμένα εἰς κανονικὰ πλεξούδια. Ἐλαφροκοιμᾷτ' ἀκόμη, ἴσιο τὸ κορμί, θαυμάσιον μ' ἐκεῖνες τὲς φανταχτερές καὶ γεμᾶτες γραμμές του. Τὰ χαρακτηριστικά της, τώρα ποὺ ἀναπαύεται, ἔχουν μίαν μοναδικὴν ἔκφρασι· λύπης· βαθειὰ ζαρωματιὰ χαράζει τὸ μέτωπό της καὶ φαίνεται νὰ προέρχεται ἀπὸ κᾶποια παντοταῖνη ἔννοια. Ἐξάπαντος αὐτὴ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ σγκώνῃ τὸ βάρος δοκιμασίας — ἀρχαίας πιθανόν — ποὺ τὴν ἔχει πληγώσῃ κατὰκαρδὰ.

Ἀπὸ τὴν κόρην, ποὺ τὴν συνοδεύει, δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω παρὰ ἓνα κομψότατον λεπτὸν σχῆμα, μόλις διακρινόμενον μέσα στὸν ἀφροειδῆ σωρὸν τῆς μαύρης ταντέλλας, κᾶτι ξανθοὺς πλοκάμους, μιὰ μικρὴν ἴσια μύτη, χεῖλη ἀληθινὰ μωροῦ ὀλόδροσα, καὶ ματόκλαδα ποὺ ἔρριπταν σκιὰν ἐπάνω στὰ διάφανα μάγουλά της...

Μόλις εἶχα παύσῃ νὰ ὀρνηθοσκαλίζω αὐτὰς τὰς σημειώσεις, ὅταν ἐσήκωσα τὴν κεφαλὴ μου καὶ παρατήρησα ὅτι ἡ νέα συνοδευτριά μου δὲν κοιμᾶται πλέον· εἶχε ρίξῃ ὀπίσω τὸ καπουσὸν της καὶ τὰ μαλλιὰ της ἐφάνηκαν μ' ἓνα χρῶμα νεκρῶν φύλλων πολὺ φωτερό, ποὺ ἔκανε κομψὴν ἀντίθεσι μὲ τὸ βαθὺ σταχτερὸ τῶν φρυδιῶν της. Τώρα μ' ἐξέταζε καὶ ἐκείνη· μὲ κᾶποιον ἀγέρωχο στὰ χεῖλη, καὶ μὲ μιὰ ξάστερη τόλμη στὰ μάτια, τὰ ὅποια ἐφαίνετο πῶς ἐγέμιζεν ἡ ἴρις των ὀλόκληρα, μιὰ βαθυγάλαζ· ἴρις.

Ἀφοῦ εἶδε πῶς δὲν ἔγραφα πλέον, ἐγύρισέ, ἐσκούπισε τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου μ' ἓνα μικροσκοπικὸ μαντίλι, ἀκούμπισ' ἐπάνω τὴν κεφαλὴ της καὶ παρατηρεῖ μὲ προσήλωσιν τὰ δροσοποτισμένα λειβάδια, τοὺς χαμηλοὺς λόφους τοῦ ὀρίζοντος ποὺ ἐξεχώριζαν μέσ' ἀπὸ τὴν καταχνιά... Ἦτο μοναδικὴ ἡ τοπογραφία σ' αὐτὴν τὴν πρωϊνὴν ὥραν· ὁ οὐρανὸς φαίνεται χλωμὸς ἀκόμη, ἀμυδροῦ ἀδιορίστου χρώματος· κομμάτια σύννεφα σέρνονται ὀκνὰ στὰ σύλ-
γογγα πλάγια μαύρα ἀπὸ τὰ ἔλατα, καὶ τὰ κίθκια ποὺ φανερώουν τὴν προσέγγισιν τῆς ἐλβε-
τικῆς χώρας ἀνυψοῦνται ὅμοια μὲ σπίτια κουκλῶν εἰς τὰς ὄχθας τῶν διαυγεστάτων ρυακίων.